

КАТЕХЕТИЧНА ПРОПОВІДЬ ПРО БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ #14 – БЛАГОДАРЕННЯ

Коли уділення Євхаристії вірним завершено, священник повертається до людей, тримаючи у руці Святі Дари, благословляє їх, кажучи: “Спаси. Боже, людей твоїх і благослови спадкоємство твоє”, що перекликається із псалмом 3:8 та 27(28):9, і народ співає гімн: “Ми бачили світло істинне”. Потім, коли всі частини та знаряддя були покладені на тарілку, священник передає це диякону, кажучи спокійно: “Вознесися на небеса, Боже, і по всій землі слава твоя! Благословенний Бог наш”, - а потім, повернувшись до людей, він завершує цей стих голосно: “Завжди, нині і повсякчас, і на віки віків”. Архимандрит Роберт Тафт називає це висячим славословієм, оскільки воно не завершує формальної молитви, хоча священник, мабуть, співає стих, що з’являється двічі в псалмі 56 (57), стихи 6 і 12. Оскільки різні практичні жести в Літургії стали символізувати епізоди з життя Ісуса, цей вірш псалма, мабуть, вказував на Вознесіння Господнє. Дари переносилися із Престолу до Проскомидійника, звідки вони були принесені, символізуючи цю подію. Коли дари переносяться до проскомидійника, люди співають: Амін та інший гімн, який Патріарх Сергій приєднав до візантійської Літургії в 624 р. н.е., перейнявши його із Західно-Сирійського обряду Антіохії. Ця пісня базується на псалмі 70: 8 (Септуагінти); “Нехай мої уста сповняться хвалою, щоб я співав про Твою славу та про Твою величність весь день”. Сьогодні після цього співається коротка молитви подяки, та заклик: “В мирі вийдім!”, на який люди відповідають: “В імені Господнім! “Це був кінець Літургії в дуже ранній епосі, але згодом, було додано: “Нехай буде ім’я Господнє благословенне.” Псалом 112:2.